

La senyora Cavall Fort

D'un temps, d'un país. Parlo dels anys 70, d'una Lleida grisa controlada pels grisos del Fraga Iribarne 'la calle es mia', però que per allò de les esclatxes de la dictadura cigronera, no era del tot eficient. El teatre tampoc no era seu malgrat la censura. Al desaparegut Cine Fémina del carrer Sant Antoni, just on avui el madrileny 'Cortefiel' vesteix consumidors distrets, fa quaranta anys 'Cavall Fort', teatre per a nois i noies, transvestia persones castellanitzades en catalanes amb ganes de sentir-se lliures parlant com a casa. La llengua dels personatges que s'esbatussaven damunt l'escenari era la mateixa amb que la família, unida (o no) anava al teatre diumenge al matí. Havent desejunat xocolata amb coca, que recordava la Marissa aquest diumenge a LaMAÑANA. Em veig fent cua davant la petita taquilla emmarcada en fusta i vernís de segles, on una taquillera poc predisposada ens fa retratar. Ho supero tot saludant amics, coneguts, pares i mares en idèntiques circumstàncies, és a dir, amb ganes d'arribar a la butaca més propera.

Un cop traspassada la porta vidriada, el porter murri i un senyor afaible que t'encasta entre pit i espatlla una revista (després sabia que era el senyor Llaberia), deixen pas franc a la fantasia. Sona cursi, però és el que recordo avui. I amb puntualitat holandesa, les llums de la sala s'apaguen, al temps que les del prosceni esclaten juganeres per encerclar el personatge: una

*Montse Comajuncosas,
bibliotecària de
Balaguer, insuflava
d'encanteri fabulós
un diumenge normal
a casa nostra*

senyora que parla en català oriental. Fascinant. Les divines paraules laietanes que no diria Valle Inclán: Montse Comajuncosas. Ella insufla d'encanteri fabulós un diumenge normal. He llegit que ha fet mutis a Nimea per la barrabassada d'un càncer de pulmó. Ironies de la vida. Ella, la senyora Cavall Fort que va ventilar aires aviciats!